

ஏழு வயதே எழிற்குருங் கண்மலர்!  
 ஒருதா மரமுகம்! ஒருசிறு மணியிடை!!  
 சுவதைத் தறியாத சுவதைருங் கனிவாய்!  
 இவற்றையுடைய இளம்பெண் அவள்தான்,  
 கஃவத் தறியாக் குயிலின் குஞ்சு,  
 தாவாச் சிறுமான், மோவா அரும்பு!  
 தாலியறுத்துத் தந்தையின் வீட்டில்  
 இந்தச் சிறுமி யிருந்திடு கின்றாள்;  
 இவளது தந்தையும் மனவியை யிழந்து  
 மறுதார மாய் ஓர் மங்கையை மணந்தான்.  
 புதுப்பெண் தானும் புதுமாப் பிளையும்  
 இரவையே விரும்பி ஏறுவர் கட்டிலில்!  
 பகலைப் போக்கப் பந்தா டிடுவார்!  
 இளந்தலகைக் கமைப்பெண் இவகைகளைக் காண்பாள்!  
 தனியாய் ஒருநாள் தன்பாட் டியிடம்  
 தமேபித் தமேபி அழுத வண்ணம்  
 ஏழு வயதின் இளம்பெண் சொல்லுவாள்:  
 "என்னை விலக்கி என்சிறு தாயிடம்  
 தந்தை கொஞ்சுதல் தகும்மோ? தந்தை  
 அவளை விரும்பி, அவள் தலமீது  
 பச்சுட்டு கின்றாள்; புறக்கணித் தார் எனை!  
 தாமும் அவளும் தனியறை சலெவார்;  
 நான் ஏன் வளையில நாய்போற் கிடப்பது?  
 அவருக்கு நான் மகள்! அவர் எதிர் சன்னால,  
 நீ போ! என்று புருவம் நிறிப்பதோ?"  
 பாட்டி மடியிற் படுத்துப் புரண்டே  
 இவ்வாறு அழுதாள் இளம்பிங் கொடியாள்.  
 இந்நிலகைக் கு இவ்வாறு அழுதாள் - இவளது  
 பின்நிலை எண்ணிப் பாட்டி பரிதும்  
 அழுத கண்ணீர் வளௌம், அந்தக்  
 குழந்தை வாழ்நாட் கொடும்மையிற் பரிதே.

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp165pennulagam.htm#dt134>